ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

OPERE IMPERFECTE

1979

lecţia despre cub

Se ia o bucată de piatră,
se ciopleşte cu o daltă de sînge,
se lustruieşte cu ochiul lui Homer,
se răzuieşte cu raze,
pînă cînd cubul iese perfect.
După aceea se sărută
de nenumărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
şi mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
şi brusc se fărîmă un colţ de-al cubului.
Toţi, dar absolut toţi zice-vor:
– Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colţ sfărîmat!

clepsidra

I

Vulturul avea în aripă o gaură rotundă,
cum cercul de aur prea strîmt
al coroanei pentru fruntea împăratului.
Trecuse prin el nimic către nimic,
îi străbătuse nimeni aripa
nimeni cel dornic de nefiinţă.
Vulturul se răsucea în aer, timid
ca în respiraţia unui copil, –
căzînd, mai întîi se făcuse broască ţestoasă,
mai apoi
grindină cu piatră albă, mai apoi
numai frigul a rămas din el, numai frigul.
Cînd a făcut o gaură
trupul lui în pămînt,
bubuitura căderii lui
nu s-a mai auzit;
iarba era verde şi proaspătă,
prăbuşirea lui se schimbase în coloare verde.

Viermii din maţul pămîntului
veniră şi-l întrebară:
– Vrei magmă sau lapis-lazuli?
– Nu, a răspuns el, vreau aer,
aer vreau, vreau aer.
Viermii din maţul pămîntului i-au zis:
– Avem ceva nisip, poţi să respiri nisip?
– Nu, nu pot să respir nisip,
nu am cu ce să respir nisip.
Viermii din maţul pămîntului i-au zis:
– Cu piramida ai putea să respiri nisip,
cu piramida ai putea să respiri nisip?

– Nu, răspunse vulturul,
nu am gîndire piramidală, zise vulturul,
nu am gîndire piramidală.
– Dar atunci ce ai,
întrebară viermii din maţul pămîntului
ce ai atunci, ce ai, atunci?
– N-am, zise vulturul, n-am; –
singura proprietate a mea e absenţa,
gaura rotundă din aripă
care-mi ţine loc de soare.
N-am, zise vulturul, n-am,
n-am, zise vulturul muribund, murind.
– Poftă bună,
ziseră viermii din maţul pămîntului!
– Poftă bună, le răspunseră nimeni!

II

– Poftă bună, le răspunseră nimeni!
– Poftă bună,
ziseră viermii din maţul pămîntului!
– N-am, zise vulturul muribund, murind,
n-am, zise vulturul, n-am.
Gaura rotundă din aripă
care-mi ţine loc de soare,
singura proprietate a mea e absenţa,
n-am, zise vulturul, n-am.
– Ce ai atunci, ce ai atunci,
dar atunci ce ai?
întrebară viermii din maţul pămîntului.
– Nu am gîndire piramidală,
nu am gîndire piramidală, zise vulturul,
nu, răspunse vulturul.
– Cu piramida ai putea să respiri nisip,
cu piramida ai putea să respiri nisip?
viermii din maţul pămîntului i-au zis.

– Nu am cu ce să respir nisip,
nu, nu pot să respir nisip.
– Avem ceva nisip, poţi să respiri nisip?
viermii din maţul pământului i-au zis.
– Aer vreau, vreau aer!
Nu, a răspuns el, vreau aer!
– Vrei magmă sau lapis-lazuli?
veniră şi-l întrebară
viermii din maţul pământului.
Prăbuşirea lui se schimbase în coloare verde,
iarba era verde şi proaspătă.
Nu s-a mai auzit
bubuitura căderii lui,
trupul lui în pământ,
cînd a făcut o gaură;
numai frigul a rămas din el, numai frigul,
grindină cu piatră albă, mai apoi,
căzînd, mai întîi se făcuse broască ţestoasă,
mai apoi; –
ca în respiraţia unui copil,
vulturul se răsucea în aer, timid.
Nimeni cel dornic de nefiinţă
îi străbătuse aripa,
trecuse prin el nimic către nimic,
al coroanei pentru fruntea împăratului,
cum cercul de aur prea strîmt.
Vulturul avea în aripă o gaură rotundă.

oificarea caprelor

Se albise-n sfărîmare al meu os
iar de timp, ce clepsidros!
Mă uitai urît, frumos
şi smulsei din roşu, roz.
Mîndrule de chiparos,
mîndrule de chiparos,
mîndrule de chiparos,
gustul limbii veninos
l-am lăsat tîrîş, pe jos,
chiar şi blînd, chiar fioros,
l-am lăsat tîrîş, pe jos,
mîndrule de chiparos,
mîndrule de chiparos.
Şi deodată, altădată
îmi făcui din sînge, daltă
şi din una pe cealaltă
şi din Dunăre Atlantă.
Stam cu ţapul strîns în mînă
nici măcar o săptămînă,
făceam oaie dintr-un ou,
din cadavre, un ecou,
de puţea cerul de stele.
Raze fură, ale mele.
Lacrime şi paltine,
muritoare datine,
neobişnuitele,
din streini venitele.

Iartă-mă tu, iartă-mă că o să mor
din vina faptului de a mă fi născut.

papirus cu lacune

Deodată mi-a explodat sticla ferestrei
împroşcîndu-mă cu cioburi
        străbătute de vechi priviri.
În cadru se arătă un înger atît de bucălat
încît avea un cap rotund
        şi două aripi ascuţite, –
surîse la mine ca un cîntec de leagăn:
– Ce faci, Nichita, acolo, ce faci?
– Ung ţeava pistolului, i-am spus,
ung ţeava pistolului.
– Dar e vechi, mi-a zis, e vechi,
e din primul război mondial!
De ce ungi cu ulei de măsline
        ţeava pistolului?
– Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
ca să fiu pregătit că ar începe din nou
        primul război mondial,
d-aia, ca să fiu pregătit
        c-ar putea să înceapă din nou
        primul război mondial!
şi inconştienta mea bunică
        mi-ar da un borcan de coacăze
să-l tîrăsc pînă sus la Mărăşeşti,
vărsat şi spart în cioburi!
– Oho, zice capul bucălai,
dar sabia aceea lungă,
        ca o frunză de toamnă, cu mîner,
de ce o freci cu ulei de măsline?
– De din vale de Rovine...
de din vale de Rovine...
Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
să fiu pregătit, să fiu pregătit.

– Şi ce-s hîrtiile, mi-a zis,
şi ce-s hîrtiile alea albe mînjite cu negru?
Şi ce-s hîrtiile alea albe mînjite cu negru?
– Scriu din nou Oda În Metru Antic,
i-am răspuns,
mă înţelegi, scriu din nou
Oda În Metru Antic.
– Dar dacă el se mai naşte o dată!?
– Să fiu pregătit, să fiu pregătit!
– Ce ţipi la mine, îmi zise îngerul bucălai
cel compus dintr-un cap şi două aripi,
tocmai ca o măslină şi două girafe,
întocmai ca un tron strîmb
pe care stă o singură bucă,
ce ţipi la mine, mi-a zis copilul!
– Tocmai frecam scutul rotund
cu anotimpurile înscrise pe el,
tocmai frecam scutul cu ulei de măsline.
Scuturam cioburile geamului spart
de pe mine,
respiram o atică vechime, şi i-am zis:
– Ce, tu vrei ca la Salamina să uit Peanul?
Am borcane cu coloare roşie sîngerie în ele,
ca să-mi vopsesc faţa în roşu pentru Pean.
Mă pregătesc pentru Salamina,
mă pregătesc pentru Salamina!
– Eşti mort, mi-a spus palid, îngerul bucălai,
eşti mort, mi-a spus îngerul bucălai –
Eşti mort, mi-a spus îngerul bucălai
cu două aripe ascuţite, eşti mort!
– Cum o să fiu mort, i-am răspuns,
cum o să fiu mort, dacă stau de vorbă
cu tine?!
– Nu stai de vorbă cu mine, zise,
nu stai de vorbă cu nimeni, –

...şi cioburile de pe jos săriră
şi se refăcură sticlă de geam.
Eu însumi eram sticla geamului,
curat şi transparent ca sticla geamului.
Şi prin mine privea cineva spre altcineva
şi mă durea toată fiinţa mea de sticlă
transparentă
de privirea care mă străpungea,
şi nu ştiam cine privea pe cine privea,
prin durerea transparentă
de sticlă, de geam, a mea.

cele patru coerenţe fundamentale

Deodată, prăbuşit de oboseală, Sisif
se înmulţi, micşorîndu-se în nenumărare.
Două aripi de oameni turtiţi,
lipiţi unul de altul
şi în micşorare
împodobiră trupul lui Sisif,
căzut de oboseală între oglinzi.

A te naşte este o condamnare la moarte.
După felul păcatului şi pedeapsa:
unii oameni, alţii păsări, alţii pietre.
Condamnat la moarte
prin închisoarea copacului.
Condamnat la moarte
prin închisoarea crocodilului.
Condamnat la moarte prin închisoarea ierbii.

Şi totuşi, îmi spuse Sisif
e o coerenţă aceasta,
balansîndă între nimic şi nimic.

A nu fi, chiar şi această absenţă
poate fi pedepsită la viaţă
şi ca atare, condamnată la moarte,
adică la a nu fi.
A nu fi, este condamnat prin a fi,
la a nu fi.
Şi totuşi, îmi spuse Sisif
aceasta este o coerenţă.

Ce deşertăciune şi ce inutilitate, vederea.
Ea contemplă numai ceea ce este condamnat

la moarte.
Cuvîntul ne-ar salva, poate, dar,
el e dumnezeu, şi
de la începuturi nu se mai întruchipează
în făpturile cele vii.

Gustul morţii l-a scuipat dumnezeu
de pe limba sa
în făptura vieţii.
Acum el e scîrbit de toate acestea şi
în cu totul totului altei părţi
dincolo, de departe,
compune coerenţa a treia şi
dincolo de orice
el
compune coerenţa a patra.

Totuşi, îmi spuse Sisif,
tu nu crezi că e cam rău alcătuit
trupul Omului?
Ochii lipiţi de creier,
ca două sexe ale creierului, impudice
şi neacoperite,
gura, ce caută ea acolo sus?
Locul gurii e geamăn cu
cu locul de jos al lepădării
de murdărie.

Organul sămînţei ar trebui să fie
geamăn cu organul cuvîntului,
iar nu pe acolo
pe unde-ţi zvîrli apa murdară din tine,
pe acolo să-ţi zvîrli şi sămînţa,
iar nu pe acolo pe unde azvîrli în tine
bucăţi de animale moarte

şi bucăţi de plante moarte,
exact cu acel loc dinţos
tocmai cu acela,
să rosteşti taina cuvîntului, –

Da, îmi zise Sisif,
alcătuirea e rea.

Fireşti şi simple,
cuvintele rostite de noi
naşte-vor în alte coerenţe
mai bune trupuri vorbitoare
în alcătuirea lor.

Da, mi-a zis,
e poate de aceea
întîrzierea şi îndepărtarea lui
de negîndit de departe,
legînd de cuvîntul nostru
a doua coerenţă
şi de cuvîntul ei
pe a treia
şi de cuvîntul ei
pe a patra, şi…
Sisif se ridică dintre oglinzi,
ieşi dintre ele, şi
uitîndu-se înapoi spre mine
îmi făcu un semn scurt
să intru între oglinzi.

tragerea cu arcul

Născînd, femeia a strigat atîta de ascuţit
de parcă ar fi tras din arc o săgeată
fix prin urechea mea dreaptă
fix ieşind prin urechea mea stîngă.

mîna împăratului

Mîna împăratului nu mai porunceşte obiecte,
pentru că obiecte nu mai sunt.
Nu mai există nici argint şi nici aur, –
oastea noastră este înfrîntă de Parţi,
soldaţii sunt morţi.
Nu mai avem nici îngeri,
statuile zeilor sunt pleznite şi sparte.
Oastea oştilor Parte,
cu caii lor uriaşi trec peste noi.
Nici schelete nu mai suntem, nici schelete,
potcoave la copitele cailor suntem.
Atîta suntem,
atît.

cîntec liniştit

M-aş mai uita curat la frunza verde,
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec în frunza verde
de verdele trăit mă înec în frunza verde.

M-aş mai uita la piatra albă
lucindă, mirosind
a soare orbitor şi a potcoavă
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec în piatra albă
şi mă sufoc în aerul de piatră albă

M-aş mai uita la animalul gingaş
care mănîncă înfometat
pe animalul foarte gingaş
rănit mortal şi de mîncat
dar amintirile mă trag în jos
şi mă înec, mă înec
        în foamea animalului înfometat
şi mă înec, mă înec în animalul de mîncare

Plouă
plouă cu mine
mă trag amintirile în jos
mă înec în ploaie
aidoma curcubeului frumos.

puşca

Puşca este compusă din trei părţi:
partea de sus
partea de mijloc
şi partea de jos.

Partea de sus este compusă din:
partea de sus a părţii de sus şi
partea de mijloc a părţii de sus şi
partea de jos a părţii de sus.

Partea de mijloc este compusă din:
partea de sus a părţii de mijloc şi
partea de mijloc a părţii de mijloc şi
partea de jos a părţii de mijloc.

Partea de jos este compusă din:
partea de sus a părţii de jos şi
partea de mijloc a părţii de jos şi
partea de jos a părţii de jos –

Foc !

noapte bună

– De ce n-ai mîini?
M-a întrebat cel Nemîngîiat
în plesnitura de sînge.
– De ce n-ai mîini?
m-a întrebat Nemîngîiatul
– Pentru că mi s-a furat iepurele din braţe
cu braţe cu tot
Pentru că mi s-a furat iepurele din braţe
cu braţe cu tot.
– De ce ţi s-a furat iepurele din braţe
iepurele cel din braţe?
mă întrebă cînd nu aveam braţe
ci sînge urlînd în loc de braţe,
mă întrebă cel care îmi puse întrebarea
– Pentru că pe iepure l-au furat de alergare,
d-aia,
pentru că l-au furat de alergare,
de-aia,
de-aia am rămas fără iepure
că el a rămas fără alergare
care au smuls-o din trupul lui gustos
de iepure.
– Care alergare?
Care alergare?
– Aia de pe iarba verde
care a rămas fără rădăcini.
– Care rădăcini?
Care rădăcini?
– Alea care au rămas fără de pămînt.
– Care pămînt?
– Ăla care nu mai are soare
şi rămîne negru, negru, negru,

în lumina ochilor mei
pe care nu-i mai am.
– Ce nu mai ai tu de vorbeşti?
Ce nu mai ai tu de vorbeşti?
Nu crezi că prea multe fiinţe se învîrtesc
cu nimic
în jurul unei orbite?
M-am întors şi-am întrebat
Nu spun ce.
Treaba mea ce.
În rest vă sfătuiesc şi vă îndrum
să nu care cumva să folosiţi altfel limba
decît pentru tăcere.
Altfel, copii
limba smulsă nu vorbeşte,
ci sîngerează.
Noapte bună!

tocirea

Soldatul mărşăluia, mărşăluia,
mărşăluia
pînă cînd
pînă la genunchi
piciorul
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
trunchiul
pînă la coaste
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
pînă la sprîncene orbea
orbea, orbea
pînă cînd
părul lui iarbă neagră era
iarbă neagră era, iarbă neagră era.
Un cal alb venea
şi o păştea
şi o păştea, şi o păştea.
I – ha-ha, i-ha
i-ha.

iacob şi îngerul

A venit îngerul obosit şi supărat
M-a pălmuit cu aripile pe faţă
Peana lui era sprînceana mea de-mpărat
Bătîndu-mă de viaţă mă dezvaţă
Om rău ce sunt şi plin de sînge
Stăteam izbit de aripi mari
Mi se părea că azi mă plînge
Cu umbre codrul secular
El mă lovea cu zbor invers
Spre punct mă trimitea în jos
Dă-mi mie doamne acest vers
Şi binecuvîntat frumos
Dădea în mine ca şi cum
Pe ruguri grecii cei antici
Vorbirea lor de vînt de fum
Tu doamne o mănînci
Ia îngerul de peste mine
Şi trage-mi din secunda mea
Gîrla de sînge din vechime
Osoasa şi cea fără carne stea.

cu ochii roşii căutînd o lege

Mergeam lovit şi rănit, clătinîndu-mă
cu ochii roşii căutînd o lege.
Aluneca de sub mine vederea de piatră
a morţilor vitrege
Piatra sub mine se prelungea
spumoasă
Mă destrămam în ţesătura unui păianjen
uriaş şi strălucitor
Ah, n-aş fi vrut niciodată să am durerea
de-a fi întîmplător.

cîntec [Ce repede se stinge lumina unei mîini]

Ce repede se stinge lumina unei mîini
ce ţi-a atins privirea întinsă ca un sunet
şi cît de stoarse stelele lămîi
acresc înfriguratul umblet
şi cum arată ceasul tău solar
la miezul nopţii doar amiaza zilei,
mai rămînîndu-te barbar
la marginea latinei.
Voi spune nu cuvinte, ci statui
pe care de al Romei frig astral
le-acopăr cu un sînge amărui
şi, şi cu şaua smulsă de pe cal.

evocare

Ea era frumoasă ca umbra unei idei, –
a piele de copil mirosea spinarea ei,
a piatră proaspăt spartă
a strigăt dintr-o limbă moartă

Ea nu avea greutate, ca respirarea.
Rîzîndă şi plîngîndă cu lacrimi mari
era sărată ca sarea
slăvită la ospeţe de barbari

Ea era frumoasă ca umbra unui gînd,
Între ape, numai ea era pămînt.

vorbind

Crezi tu că iarba este fericită?
Ea e verde; ea e verde...
Crezi tu că vulturele este înalt?
El zboară; el zboară...
Crezi tu că piatra e tăcută?
Ea e tare; ea e tare...
Crezi tu că eu sunt al tău?
Crezi tu?

starea medie

Pietre fumegînde şi cai rupţi,
temple adolescente în ruină
din care zeul s-a smuls pe sine
lăsînd lungi fîşii de piele verzuie
şi aerul acesta înecăcios
al faptului că sunt

Haotică matriţă în care-am fost bătut
împreună cu restul de sesterţi
din amfora pe care el a uitat
        s-o mai ia cu sine

Îmbătrînesc necheltuit şi neschimbat
        pe nimic
între aceste ruine adolescente,
între coloanele care încă mai miros

a piatră proaspăt lustruită.
Cîteodată mă mai uit lung
înspre focul din cer
unde s-a mistuit zeul

Din fîşia de piele verzuie
mi-am făcut haine

E singurul lucru din mine şi de pe mine
care nu se rupe.
Ţine şi nu se rupe.

liniştea de după mit

Mi se face somn de frumuseţe
şi moarte de sublim

Munţii norilor şi munţii de piatră
la fel de repede se schimbă
sub briza timpului

Pentru cei cu vedere
se cuvine un arc,
pentru cel cu auz
se cuvine o săgeată

Muntele măreţ şi de abur
al norilor, –

se cuvine respirării
Muntele măreţ şi de piatră
al pietrelor,
dedat e îmbrăţişării

îngroparea cheii

Ca şi cum aş vrea flori
aşa aş vrea să fiu crezut,
ca şi cum aş avea stele
aşa aş vrea să fiu de departe
ca şi cum aş avea bărci
aşa aş vrea să fiu călătorit
şi să mi se pună în mîna dreaptă cheia
şi să mi se spună:
deschide!

Ca şi cum aş deschide, astfel
aş vrea să fiu mai mare peste capre,
ca şi cum aş lumina, astfel
aş vrea să fiu mai mare peste verde,
ca şi cum n-aş fi, astfel
aş vrea să se lase peste seară, seara
şi să i se pună în frig
trupul de fier al cheii
care n-a putut fi îngropată
altcum şi altunde.

baladă

Mîncînd raza de la stele,
ochii mei, burţile mele
rumegînd lumina rece
albăstresc timpul ce trece
Ah, ce suplă demîncare
e vedenia vederii
făr' de nici o săturare
cum de vremi piatra Caldeii
Ca o briză timpul bate
cînd mai leneş cînd mai dulce,
cînd mai mîngîios şi-aproape,
unghi întîi şi-apoi în cruce,
lăsînd razele să tacă
şi lumina să orbească
Orice lucru o Ithacă
ar părea că e, grecească
Idee, cină de taină
care se hrăneşte numai
cu tăcerea unei cifre,
cu deplinul gol din care
secunda mea şi-a scos
fiinţa ei.

neîndemînare

S-a spart paharul în care era ţinut
timpul trecut
A căzut dintr-însul pe jos
un cavaler fioros

S-au risipit
toţi cei pe care i-a murit
Adun cioburi de sticle
din epoca lui Pericle

Vin perşii; se aude un urlet.
Timpul e numai un umblet.
Mi-am spart paharul, de-acum
va trebui să bem din pumni.

ca o piatră

Mirosul teilor ca o piatră
Umbra teiului ca o piatră
Mirosul păsărilor ca o piatră
Aerul şi crivăţul păsărilor ca o piatră
Patul şi tavanul meu ca o piatră
Fereastra şi rana mea ca o piatră
Dragostea mea de femeie ca o piatră
Dragostea mea de continente ca o piatră
Rotirea pământului ca o piatră
Rotirea secundei ca o piatră
Mirosul animalului hăituit ca o piatră
Mirosul femeii mele ca o piatră
Raza cerului ca o piatră
Cornul cerbului ca o piatră
Zăpada vieţii mele ca o piatră
Dragostea inimii mele ca o piatră
Coiful luminii ca o piatră
Pe ochiul meu de piatră
Piatra ca o piatră

somnul

Şi dacă pietrele sunt păsări dormind,
lung dormind,
ale unui altui aer?...
Şi dacă arborii
soldaţi sunt dormind
după luptă dormind,
ai altei cetăţi?...
Şi dacă eu sunt un vis;
şi dacă m-ar trezi cineva
spunîndu-mi:
tu eşti; apără-mă şi fii.

pe harta unui miros

Se dedică lui François Pamfil

Cel mai gol loc din lume e ochiul
Cel mai plin loc din lume e lumea
Cel mai uşor loc din lume e inima
Cel mai greu loc din lume e lumea

Singura nemişcare din lume e gîndul
Singura mişcare din lume e lumea
Calul numit Troian
        se desparte astăzi de numele tău
Vorba aceea:
E = mc^2

scurt-circuit

Pe iepure niciodată nu l-am văzut mîncînd
din iepure;
mîncînd iarbă da, mîncînd iarbă da...
Pe iarbă niciodată nu am văzut-o mîncînd,
iarba creşte din pămînt
din pămîntul trupurilor moarte de iepuri

încercarea lui iov

– Ah, strigă plîngînd, ah
sfătuieşte-l pe nefericitul de mine!
Iată:
Din sărăcie
neluîndu-mi cu mine femeia
la locul promis
ea
în de sine
a venit acolo cu altul!
– Ce să fac am urlat sîngerînd; – ce?

– Dacă o iubeşti, fă totul!
Ninge-o pînă îngheaţă de alb; –
sărută-i tălpile pînă se înzăpezeşte
drumul pe care-a venit!

Dă-te ei de mîncare dacă i-e foame!
Dacă nu o iubeşti; –
spune-i curvă cum şi este!

– Tu ! – strigă el la mine, tu! –
ce înţelegere poţi să ai tu?

– N-am nici o înţelegere, – pentru că exist.
Pentru ceea ce există, nu am
decît existenţă.
O foarte singură viaţă
pentru toate vieţile.

doină

Aerul se sufoca de sufocare,
pasărea-i lăsa în şold, mărgăritare,
plopul, umbre lungi, tremurătoare,
oare, doamne, oare, oare!?
De pe gîtul lung de vulture cădea
cum un ştreang de răsucit
bunica mea.
Pleoapa stîngă, groaznic,
vai, mi se zbătea
cum aripa razei de la stea
şi mergeam şi şchiop şi-mpleticit
şi indiferent prin mit.
Stam cu tata, ascuţit
de muream ce-i de murit
şi înjunghiam,
cum mama mea
pe cea mult de plină raze
stea
şi lătram cuvîntul meu
de muşcam
cu el.

împiedicarea

M-am împiedicat şi am căzut
de un ţipăt de copil.
El era subţire şi lung
ca o frînghie de piedică.
Copilul nu era al meu,
genunchii mei îşi arătau
rotula albă însîngerată
de lumina ei sîngerie.

neobişnuitul firesc

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea
Auzul îmi adoarme într-o inimă de miel
şi-aproape că dulcele corn de melc
nici nu mai fuge în sine
cînd degetul tău de lumină barbară
leneş îşi pune soarele pe el

Am început să adorm în trei paturi,
şi, cu cinci capete
să visez trecutul altora

Setea cerbului îmi locuieşte beregata
şi şapte ouă albe
le clocesc cu pleoapa

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea
cum unu se toceşte de vînt,
cum punctul îşi rămîne sieşi
larg.

într-un zbor deplin

În cuibul zîmbitor
la subţioara unui curcubeu
stau puii ei de zgomot

M-a luat în plisc să mă ducă
la suavele guri flămînde

Oricît de uriaş ar fi un copil
el e pur şi cosmic
Oricît de matur aş fi
şi de bine constituit
în temelia unor idei fixe,
ea, uriaşa pasăre, ştie
ce gustoasă pasăre sunt
pentru puii ei
care mă aşteaptă cu pliscurile deschise

Mă aflu într-un zbor deplin
în larg văzduh.

Lăsaţi-mă să vin la copii!

viitorul trecut

Probabil s-au răcit trotuarele
şi ca o ceaţă alburie seara
s-a ridicat de pe obiectul trist al nopţii...

Probabil chiar în această secundă
femeia de care mă voi îndrăgosti
        peste un an, –
fericită acum
se strînge în braţe, acum,
se strînge în braţe cu iubitul ei,
cu bărbatul de care e îndrăgostită
acum, chiar acum,
acum, chiar acum, cînd leneş
ies pe uşa de sticlă
a restaurantului afumat, acum
acum; şi nimic nu-mi pare important
şi nici nimic nu-mi pare mai important
iar a trăi o lună mai mult
nu văd de ce.

Acum în această secundă
        cînd fluier a pagubă
şi nici un taxiu nu vine să mă ridice
şi să mă ducă, unde?...

Despre acum, despre această secundă
ea îmi va mărturisi totul
peste un an cînd voi întîlni-o
pentru prima oară;
despre această secundă ea îmi va mărturisi
totul,
îmi va spune că a fost o simplă aventură

ce s-a întîmplat cu ea acum,
chiar acum în această secundă,
iar mie mi se va pare
atunci
imposibil de a trăi o oră mai mult
atunci, chiar atunci; –
şi nu va cădea pe mine nici o ghiară
ca să mă ridice, – unde?
şi va mai trece încă o oră peste acea oră
şi voi vedea că exist în continuare
puţin mai albit
puţin mai greoi în exprimare, –
în exprimarea ceţii care se va ridica
lăsînd negru şi sticlos obiectul nopţii;
şi foarte îndrăgostit de acea femeie
cu care mă voi logodi în viitorul trecut
şi căreia am să-i strig
cu vorbe mai vechi de un an:
– Ia-mă cu tine şi nu mă lăsa!...
Iar ea mă va întreba: unde?
Şi eu mă voi gîndi, doamne, într-adevăr
unde?

meteoritul lent

Am presimţit că zeul doarme fără respiraţie
undeva în părţile mai albastre ale cerului.
Ca o spermă luminoasă şi leneşă,
cîţiva meteoriţi au trecut
        prin faţa stelelor fixe.

Cine ştie cînd se va naşte o altă lume,
şi în ce fel va fi aceea,
ce legi tragice şi ce obiceiuri altele
vor fi fiind cîndva
în părţile mai albastre ale cerului.

Dar aceasta ne-o va vesti cometa
cînd cereşte va şterge cerul,
iar, noi, din ce în ce mai inutili
        şi mai părăsiţi
vom construi cu disperare temple.

proprietate

Al cui eşti tu şoarece de cîmp
al cui ai putea să fii tu cînd de tine
nimănuia nu-i este foame

Şi tu, a cui eşti tu
a cui eşti tu miere luminoasă
care te ling cu ochii

Ce tandru ficat de împărat
te varsă pe gura cărei stele
lumină, tu, boală, durere.

nefiinţa unui vis de armonie

Se făcea că sunetul şi urechea
tot una erau.
Se făcea că mirosul şi nara
tot una erau.
Se făcea că gustul şi limba
tot una erau.
Se făcea că lumina şi ochiul
tot una erau.
Se făcea că pipăitul şi piatra
tot una erau.
Se făcea că peştele şi apa
tot una erau.
Se făcea că iarba şi calul
tot una erau.
Se făcea că sîngele şi visul
tot una erau.
Se făcea că norul, umbra,
soldatul, cerneala, dihorul,
raniţa, trenul, fîntîna,
castelul, laptele, motocicleta,
pălăria, sîrma ghimpată,
cravata, crucifixul, prietenul,
bunica, americanul, Noua Zeelandă,
lopata, Carpaţii, grîul,
Filipinele, Arcturus,
sarea, şurubul,
tot una erau.

zicere

Inima mea vomita iepuri în goană
mai alergători decît glonţul din spate.
A luminii raze, soarele era o goarnă,
al înstrăinării mele, nimicul îmi era frate.
Du-te-te şi plimbă-te şi moară-te
vultur strîmb, fără de aer, –
lumină pentru ochi de orb,
primăvară pentru alba zăpadă.

podul nebun

Să nu mai treci cu armăsarii
peste acest pod, peste acest pod;
el a înnebunit, el a început să aibă aripi,
el a urlat spre rîul de sub el, azi-noapte,
că va zbura,
că se va face pod peste nori,
că se va face pod
        între o vrabie de carne şi între
o vrabie de piatră...
El i-a spus apei de sub el
că nu mai vrea să se oglindească în ea
ci într-un scîncet de copil
        care refuză ţîţa mă-si;
că în acel scîncet, el se va oglindi...
E un pod nebun!
Te rog eu pe tine:
să nu mai treci cu armăsarii peste el

neînţelegerea acceptată

Eu sunt un bidon de benzină
        aşezat pe treptele piramidei,
în evul mediu,
        cînd piramidele nu aveau înţeles
şi cînd benzina încă nu-şi găsise aflare

Pasărea Phoenix mă ocoleşte şi nu mă bea.
Ea se duce în deşert să moară arsă de sete
pe ucigaşul nisip.
Sufletul faraonului de multă vreme
a curs în Marea Mediterană.

Cruciada copiilor abia acum se pregăteşte.
După plecarea zeilor,
copiii au ajuns la putere
şi se aţin cu mari cuţite în mîini
să izbească coaja de var a oului,
oriunde l-ar întîlni.

transformarea în perlă

Încă de pe cînd era
un simplu bărbat
se puteau vedea la el unele luciri
albicioase, ca şi cum
laptele ar putea îngheţa

Închipuiţi-vă laptele femeii îngheţînd...

Ochii îi erau de gheaţă
chiar şi atunci cînd rîdea, cu toţi
dinţii lui albi.

A început să se transforme în perlă
încet-încet.

Chip de perlă, piept de perlă,
unghii bombate de perlă.

I-au crescut şi aripi.
Nişte aripi rigide, de perlă.

Încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat
el avea ochii îngheţaţi

Mai tîrziu s-a transformat în perlă.
Greutatea lui a sporit.

Deşi are aripi nu poate să zboare
din pricina greutăţii;
deşi are picioare nu poate
merge din pricina greutăţii.

Stă nemişcat şi priveşte fix!
Noi ne uităm la el cu dragoste
cu admiraţie, cu groază.

Poate că din pricina unei boli
s-a schimbat în perlă,
sau poate că s-a transformat în perlă
din pricina unei idei
care nu există pe pământ.

Încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat
părea uneori foarte bolnav.
Încă din acea vreme avea unele idei
de neînţeles.

Acum noi ne uităm la el cu spaimă
cu dor, cu nelinişte.
El s-a transformat în perlă.
Noi nu.
Încă de pe vremea cînd era
un simplu bărbat,
ochii lui erau ficşi.

calea lactee

Monstruos animal şi uriaş din care sîngele
s-a închegat în scurgere
şi a început să ne ningă

Luptă şi crimă
petrecute mai sus şi mai deasupra
de creierele noastre

Ah, ninsoarea
este o cerere de iertare
Ah, frigul
este o ispăşire

Nu, nu,
noi nu putem să iertăm niciodată

calul troian

Mie însumi îmi sunt un cal troian.
Propriul meu umăr
        îmi cucereşte propriul meu umăr,
propriul meu ochi se jefuieşte pe sine.
Bătăile inimii mele
nu se pot auzi
din pricina bătăilor inimii mele,
glasul meu care strigă la cer
sugrumat este
de glasul meu care strigă la cer.
Viaţa mea nu mai poate trăi
din pricina vieţii mele.
Dragostea mea tîrăşte dragostea mea
de calul dragostei mele
în jurul cetăţii.

Înfig lama cuţitului meu
        în lama cuţitului meu
în timp ce secunda care îmi sună naşterea
se asurzeşte din pricina secundei
        care îmi sună naşterea.
Sunt supărat pe propria mea supărare
sunt bucuros de propria mea bucurie.
Îmi sper propria mea speranţă
îmi plîng propria mea lacrimă
şi sunt în timp ce sunt
şi nu mai sunt cînd nu mai sunt.

amurgul credinţei

Cei care-şi mai aminteau de trupul zeului,
au murit fără să lase mărturie
decît locul plin de dale de piatră
de unde petreceau privindu-l.

Chiar şi copacii au început să crească
mai mari şi mai strîmbi,
pentru că nimic din ce este mare
nu mai are măreţie.
Plînsul şi răcnetul, durerea şi urletul,
din pricina mutării cerului,
nu mai au nici direcţie şi nici înţeles.

Numai atunci, vai, numai atunci,
cînd mîinile mele prelungi şi febrile
ca din visul altora
aşează, piatră peste piatră,
numai atunci uit, aţipind,
forma lor chinuitor de absurdă.

E o tăcere atît de desăvîrşită
încît nici ruperea de carne vie
cu muget şi cu dangăt
nu poate clinti.

Din ce în ce mai rar timpanele-mi flutură
născute pentru o altă vorbire
şi rămase ca două steaguri interioare
pe cîmpul gol al existenţei mele.

Unde au plecat armatele?
Ce fel de armate trebuiau că erau acelea?

Unde o fi fiind acum războiul,
de este atîta linişte în spiritul meu?

fără de nume

Niciodată regele
nu are dreptul să danseze în faţa tronului.
Niciodată tristeţea
nu se va încorona cu coroană.
Niciodată ochiul
nu are drept de orbire.
Niciodată mama mea
nu mă va mai naşte încă o dată.

Niciodată piatra
nu va fi moale şi nu va curge la vale.
Niciodată, niciodată,
niciodată.

de dragoste

Io o îmbrăcam pe ea
cu inima mea
care de tot mult bătea
de o asurzea.
Dînsa însă se stîrpea
sub aripa mea
şi se subţia
tocmai ca un A.

Aha de A!

venirea inimii la loc

Mi-ar trebui să am un piept de taur
ca să-l tai;
leagăn sîngeros şi pernă să fie
inimii mult mărite care-mi bătuse pînă acum
plecată din mine, – hrănind cu sîngele ei
armata de fantome

De bună seamă că nu te iubesc; –
desigur că nu poate să fie dragoste; –
că nu poate să fie vreo dragoste,
să-ncoroneze o atare durere

Dar cu atîta sinceritate nu-mi placi; –
şi chinul atîta de adevărat îmi este
încît
mă rog la zei să am patru picioare
ca să îngenunchi în patru genunchi
rugîndu-te:
– nu pleca tu de la mine
care te-am hrănit cu sîngele meu
fantomă, nu pleca, fantomă; –
nu te-am văzut niciodată, dar nu pleca.

ceramică

Stînd pe o piatră
ea îşi pusese bărbia pe genunchi,
mîinile şi le pusese în jurul lui.
Ochii ei nu-i mai erau de nici un folos
din pricina faptului că se gîndea.

cîntec [Cădea mărul peste zeu]

Cădea mărul peste zeu
dus din rai, păgîn,
iar Eva se-nmulţea
cu îndelungarea sa
pe un cîmp strein
negru şi hain, –
iară caii morţi de foame
gălbenind în toamne,
foarte tare miroseau
cu schelete.
I-ha hau!

Osul alb se împînzise
cu cuvintele ce-i zise;
de ploua, ploua, ploua
de din vechi, doar lacrima
şi săra, săra, săra,
seara după ziuă, seara.

destăinuire către apolo

Eu sunt un mijloc de transport,
un fel de targă de carne
pe care pietrele mari ale piramidei
rănite la colţuri şi suprafeţe
sunt duse spre planeta Mercur.
Ah, ce apăsare, doamne,
ah, ce geamăt îndelung de piatră
cînd geme piatra cu geamăt de piatră,
pe trupul meu înţepenit şi sîngeros
şi hieratic,
mijloc de transport
şi targă
spre planeta numită Mercur.

deşert

Stăteam cu laba obosită
pe rana unui iepure,
îmi mirosea a înserare a vieţii
Ca într-o oglindă în soare mă uitam
şi coama lungă mă şedea peste nisipuri.
De foame alergarea mea îmi este,
acuma doar a sînge-mi flutură pe steaguri.
Ţin laba mea de leu
pe-un iepure rănit.

De tine eu mă rog
ca să visezi şi pentru mine.

veche întîmplare

Venea, se apropia
negru şi luminos
vultur umbros.
Pe mine se prăbuşea
cu pene mă împăna
şi mă încălzea
murindu-mă frumos.
El murea, eu muream
fiecare din alt neam.
După aceea în alergare
a trecut peste noi în galop
un cal mare.
Calul s-a dus, s-a dus, s-a dus,
săgeată orizontului în sus.
Noi am rămas, noi am rămas,
îmbrăţişaţi şi în extaz.

împăratul mării

Rîul este un mecanism moale,
din munte la vale.
Te poţi îneca în el
dacă nu eşti peşte, defel.
Rîul este un mecanism moale,
mai ales dacă-ţi este sete,
dacă muşti din el cu gura,
cu huo, sau cu gura!
Rîul este un mecanism moale,
dar este lung, prelung de lung.
Mort de sete,
am stat şi l-am contemplat
ca pe împăratul mării.

incredibil cu ce se pot compara cîinii

Cîinii se pot compara cu mine,
cu dragostea de sine
sau cu muşcătura de alţii.
Latră munţii, iubito, latră munţii, –
ninge-i tu cu sînii tăi albi,
mi se face frig de stelele dalbe,
mi se face fără de greş,
un foarte frig, suav,
de florile de cireş.
Cîinele se aseamănă cu mine,
de asemenea, se aseamănă cu tine.
Ei nu au vechime
şi nici tinerime,
ei au stele, –
steaua numită, steaua cîinelui,
este steaua cîinilor.
Hau, hau, latru la stele!

fără de metamorfoză

Nu mai avem cu ce să mai avem timp,
pământul se-nvîrteşte în jurul nimănuia;
ca o lacrimă a curs din el axa lui,
iar soarele şi-a închis pleoapa.
Haide să fim fericiţi că suntem nefericiţi!
Ca vederea genunchiului e tenebra
ce lucru, ce muncă, ce izbăvire
e ţărănia morţii!
Plătim prea repede a noastră naştere
cu băltoaca de sînge
de apoi.
Aş săruta, credeţi-mă, aş săruta,
dar nu am cu ce,
credeţi-mă,
nu am cu ce!
Strigă răstit Nimenea la Nimeni,
iar restul e tăcere.

linia împăcată cu sine însăşi

Se dedică lui Eugen Simion

Nu te poţi rupe în două ci numai în trei,
nu ocolirea ci ruptura închide
Triunghiul vă zic dragii mei,
e izbăvirea unei oglinde.

Astfel se termină viaţa mea
văzută cu ochii
steaua şi calul, glonţul şi peştele,
iarba încă nepăscută.

făptura

Nevinovată, toată mirosea acrişor
Se uita cu ochi mari la mine
ca şi cînd aş fi avut vreun înţeles
Toată era ca de iepuri un nor
în alergare şi în eres
M-am uitat şi eu la ea
ca o stea mi-a apărut fiind,
ca un copil pe care din tîmpla mea
l-aş naşte murind.

cheile

Lanţul cu chei mi-a căzut din stele în creier,
mi-au zornăit minţile de durere şi de sunet.
Trupul meu tot deveni o cheie de fier,
doamne, pentru o uşă uriaşă
la al cărei lacăt nu am cum să ajung,
decît numai dacă mă ridici în braţe.
Haide, cît eşti de mare, tu,
haide, cît eşti tu de indiferent,
răsuceşte-mă şi rupă-mă
şi deschide odată uşa aia!
Haide, deschide-o odată!

chemare

Ce zangăt, ce zumzet,
ce zdrong şi ce zdrang!
Pe umărul meu cu petale
o umbră mi-a lăsat mult zburînd
una din păsările infernale.
Mă adumbrisem, mă înnegrisem,
devenisem greoi şi mai mult decît atît
chiar greu.
Fierăstrău de pietre
gaură în munte
peşteră.
Vino, tu, ia-mă de gît
spînzură-mă tu, de tine.
Nu-mi mai este frumos, –
a început să-mi fie urît.
Vino, tu, cu tine.

un madrigal

Aerul acesta se duce odată
cu subţirele cîntec pe care îl ţine
ca un simun, ca o roată
alergată înlăuntru, în sine
Tandră sufocare, un fîlfîit
de aripi verzui se încearcă;
iau lumina drept aer şi mit
şi leagăn şi barcă...
Nimeni nu se mai desprinde din el,
pe însuşi sunt lacăte;
la moartea acestui prelung menestrel
cazi tu în genunchi şi roagă-te.

în nici un fel

Înţelesul nu e predestinat
înţelesului,
cum a fi, nu e o predestinare.
Alţii au înţeles şi acesta e păcatul
Prezentul nu este de faţă.
Rupt, devin lung.
Ah, doamne,
de m-ar fi întrebat mama mea gravidă
dacă vreau să mă nasc!?

supunere

Ce bunăvoinţă e a gîndi
cum fluturele în zig-zag fluturînd
Ce blîndeţe să ţi se pară că eşti,
ce dulceaţă mi se pare profesiunea de călău,
aproape la fel ca dulceaţa de a fi moral.
Am văzut.
Am uitat.

cîntec [Doamne, de ce mă faci să urăsc]

Doamne, de ce mă faci să urăsc
ca să mă ţii în viaţă !?
Doamne, de ce mă faci ca să iubesc
fiind în viaţă !?
Haide, fii tu absenţa mea!
Haide, fii tu, cît eşti de mare,
fii tu, Doamne, ura mea!
Haide, cît eşti de mare,
fii tu, Doamne, dragostea mea!

pean

Se dedică lui Sorin Dumitrescu

Am visat doi vulturi grei şi negri,
ce sîngele cu pliscul mi-l răpeau
din partea femeiască a părţii mele
din piscurile pieptului de bronz.
Îmi căzuse mîna dreaptă,
se rostogolise lancea
de la munte pîn' la mare
cu sunet şi argintare.
Şi deodată am simţit
că am fost lăsat gravid
de viaţă.

cîntec [Numai peştii nu se înecă în apă]

Numai peştii nu se înecă în apă,
numai viermii şi sobolii
nu se sufocă de pămînt,
subţirea pasăre devine acră
numai zburînd.
Izbit de fîlfîit de aripe de înger,
cu ochiul fix spre tine stau,
iubito, tu, care-mi însîngeri
pe vai, pe ah, pe au!
Astăzi vocala mea este murdară,
căzută-mi este în noroi,
iubită princiară,
care n-ai vrut să fim doar doi.
Cămaşa asta a vorbirii
mi-au asudat, s-au murdărit,
în lacrima gîndirii,
în sare s-a sleit.

Doar frigul încă mai mi-e prieten
cu turle de biserici.
Ferigile încet le pieptăn
în coama lungă a timpului,
o tai sîngeros cu trupul meu,
foarfecă de carne pentru fier.

schimbarea la faţă

Am schimbat naşterea pe moarte
În rest am rămas de tot sărac.
M-a izbit cu aripa un înger
şi am devenit rege,
pe un tron în prăbuşire.
Nu ştiu ce înseamnă cinci,
nu ştiu ce înseamnă patru
în genere nu ştiu nimic,
dar mărturisesc că mi-e strîmtă coroana,
prieteni, ca un orizont îmi sunt tîmplele,
ca o stea sau ca un glonţ îmi este coroana,
de-a dreptul în frunte.

un cer gravid de stele

Şi-a întors capul şi s-a uitat brusc la mine
cu un crivăţ de priviri,
Brusc, m-am azvîrlit într-o vechime,
cea a piersicoaselor oştiri.
Dau cu glezna-n apă
vai, nu mă afund,
strig mergînd pe o orizontală!
M-a născut fără să vreau că sunt
curva virginală.
Dau în apă şi mă rup ca de un lemn
şi transpir cu frunze,
ah, ce frunze !
Mi-e coroana grea, v-o spun,
mă tem, –
de lumină stelele-s lehuze,
urlă pînă cînd orbesc
Steaua Polară –

răzgîndirea

Îşi despieptăna lin părul blond,
amorţindu-mă cu moarte
Mă uitam cum cifra unu s-a uitat
palidă la cifra şapte
Ah, de şoldul meu cel drept şi-atîrnat
coada de cometă!
Ce îndrăgostit de împărat
am putut să fiu şi ce egretă!
Am dat apă de mîncare la soldaţi,
i-am iertat de ştreang pe ai mei fraţi,
fluviilor sîngerînde
le-am dat deltă.

gratia

Eu sunt o fereastră,
un geam, un loc liber
prin care cineva îl vede pe altcineva.
Caut să mă spăl tot timpul,
să nu mă murdăresc de muşte
şi nici de nimic;
să fiu transparent
ca cineva să-l vadă prin mine
pe altcineva.

lapte murdar

Ţipau din umerii mei
mîinile mele.
Ţipau din şolduri
picioarele mele.
Mă prelungeam din singurătate
cu tot ce este urît,
mă prelungeam ca trompa elefantului
pentru porc cu un rît.
Lapte murdar, lapte murdar
care mi-ai vopsit al meu sicriu!
Steauă, te-am crezut pe tine,
steauă,
nu sîn, nu sîn privirea,
nu din sîn, privirea.
Ah, tu lapte murdar,
ah, tu lapte murdar!

stingerea focului cu apa

O, cît de dureros eşti tu, focule!
O, ce miros de animale
şi de plante fumegînde ai!
E un blestem, cu care te blestem pe tine,
tu,
ca să te stingă apa
şi înecarea mea
din ură pentru tine.

scutură lance

Se dedică lui Scutură Lance

Voi credeţi că eu mint prea tare?
Întrebaţi-l pe fier, pe grohăitul de fier,
să vă spună el
Întrebaţi-o pe piatră, pe scroafa de piatră,
să vă spună ea, să vă spună ea
Întrebaţi-o pe apă, întrebaţi-o pe apă
să vă spună înecaţii,
să vă spună înecaţii,
iar nu minciuna peştilor,
iar nu minciuna peştilor
Ah, voi fiinţe care v-aţi născut mincinoase!
A nu fi la fel e o minciună.
Mă uit, beau, mă înec.

dialog cu puricele verde de plantă

Furnica este o fiinţă cosmică,
îmi spuse puricele verde de plantă, –
da, într-adevăr, furnica este o fiinţă cosmică
– Cum poţi să spui tocmai tu asta?
– Pot foarte bine să spun
pentru că ea nu mă doare cînd mă mulge
şi dealtfel
vorbirea este o ruşine
pentru că uneori gîndim ca şi cum am vorbi.

– Ce mai face frumoasa ta soţie?
– Îţi mulţumesc şi dacă eşti bun spune-mi:
este adevărat că rasa albă e pe ducă
şi este adevărat că ea a poluat
atmosfera terestră
şi este adevărat că nici nu se mai vede
soarele?
Şi de fapt ce este soarele?
– O defecţiune
O defecţiune luminoasă.
– Nu, nu ne înţelegem
chiar nu.
Ce crezi tu şi ce crezi tu despre mine?
Ce crezi tu, că dacă sunt păsări
raţe albe, bunăoară,
şi dacă este iarbă
şi cîini şi frunze,
ce crezi tu, că ele sunt fără noimă?
Tu nu te-ai întrebat
unde sunt trupurile păsărilor moarte?
În burta cîinilor vii, desigur
Şi cîinii morţi nu te-ai întrebat unde sunt

de nu se văd?
Desigur, în burta cîinilor vii
Ce crezi tu
atunci cînd tai o oaie
tu crezi că o omori?

Puricele verde de plantă strigă la mine:
Nu există decît o singură viaţă mare
noi nu luăm din ea şi nu-i adăugăm ei nimic
Ceea ce nu este începe să existe
numai atunci cînd
ea îl atinge !
...Puricele verde de plantă mi-a spus
cu o foarte verde tristeţe:
Ai văzut vreodată vreo cioară zburînd?
Cîtă meschinărie !

Puricele verde de plantă
a rămas mai multe secunde pe gînduri,
apoi, m-a întrebat visător:
dar tu, de fapt, ce faci?
– Ce să fac? Eu nu fac nimic...
Îi imit pe oameni.

sabia

De şoldul tău
umărul meu sprijinit
şi braţul meu atîrnînd în jos
îţi este sabie
cînd îţi mîngîi genunchiul.

lumină ruginie

Ca din pielea unui copil slab şi bolnav
bătînd în frunzele obosite,
umbra ei pare un plîns,
un rîu care urcă spre munţi,
cu peşti morţi în el,
mai mult mirosind,
aproape necurgînd
literă smintită.

lumină nervoasă

N-ai nevoie de ochi
ca să vezi lumina nervoasă
Nu te agăţa de ştreangul vieţii,
stai blînd,
        căci naşterea trece repede în moarte
atîta doară că amintirea
începe să miroasă a hoit; –
iar tu, care tu, de fapt?

aterizarea

A venit îngerul greoi ca un balaur.
Mă izbea în sînge, în inimă şi în cuvinte
Dădea din aripi atît de tare
că mă umpluse de vînătăi şi de morminte
M-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa, mamă
Totul devenise lapte,
sînul tău mamă, cînd
pana lui, din aripa lui,
a scos ochiul meu, din orbita mea
Ah, cît de zbătător era
şi cît fără de ochi sunt!

tituba

Mă răsuceam ca un şurub
în nici o-nşurubare.
Eram pe jos şi foarte jos,
în nedesferecare.
Cădeau de sus ca să m-ajungă
lungi, triste amintiri,
cum raza ceea cea mai lungă
din alte încolţiri.
Mi se ierbise cerul cu lumină,
cai mari urmau s-o pască rar, –
Tituba, tu eşti oarbă,
eşti oarbă Tituba, cu ochiul altuia?
Simt cum mor morţii!
Ce ruşine îmi este,
ca şi cum a fi,
e o ruşine!
Ce te uiţi, bă?
Ce te uiţi, bă?
Ce te uiţi, bă?

de dragoste, de nu...

Mamă, de ce naşti un bătrîn?
De ce naşti tu numai toamnă
şi numai iarnă?!
De ce mi se face frig de zăpadă, mamă,
cînd sunt un murdar?
Încă miros a spirt
şi alţii a morţi, mamă, –
dă-mi nu stele, ci un pahar de lapte acrit.

Nu-mi da vedere, mamă,
dă-mi un cal hăituit
Nu mă înverzi cu iarbă verde,
înverzeşte-mă cu ochii ei
Binecuvîntează-mă, mamă,
s-ajungem din doi, trei!

Ce blestem e dorul,
e aproape la fel de sublim
cum e crima, cum e omorul,
sau, mamă, cum e norul!
Tu nu vezi că plouă, mamă,
tu nu vezi că plouă?
Se-neacă peştii în lumină, mamă,
se-neacă peştii
şi curg în sus, nu mai curg la vale!
Sînul tău era cel mai sus, mamă,
de ce l-au făcut stea, de ce l-au făcut stea?
Al lui nimenea, mamă, al lui nimenea...
al lui ia-mă moarte
şi, ia-mă odată!

Numai tu mă iubeşti pe mine,

moarte, numai tu mă iubeşti
iubito!

frigurosul de frig

E frig astă seară, afară,
cele două jumătăţi ale creierului
mi le-am înghesuit în ochi
ca să stea la căldură
sub ţeasta polară
Păsările nimănuia,
vulturii, ciorile, şi cucuvelele,
corbii, piţigoii
şi sub umbra sprîncenelor,
nenorocitele de vrăbii,
stăteau toate înghesuite
în capul meu, acum
creierul meu stă înghesuit în ochii mei, –
nu-mi atingeţi genele, vă zic,
nu mi le atingeţi!

Stafiile simunului stau pe ele
ca pe nişte crenge, –
numai tu care mă înţelegi,
mă înţelege.
De aceea, te rog eu pe tine,
nici măcar nu mă atinge
cu o privire
Pielea mea toată e o meninge, –
o revelaţie, tu umilire!

la începutul sfîrşitului

Îşi lăsase atîta de repede ochii în jos,
ca pe două satîre ascuţite şi sclipind,
tăind gîturile vulturului bicefal şi ierbos,
în sînge lăsîndu-l zbătîndu-se şi murind
Un miros de ouă sparte
mă umpluse din departe, –
zeul îmi întoarse spinarea şi şira spinării,
arc de vînătoare mi se făcuse orizontul mării!
Nu mai puteam trăgînd să-l omor, –
cerşeam aer, aer, aer,
prin care să plec în zbor,
înfrîngerea mea schimbînd-o
în vaer.

descîntec

Ce mînă de om rău am putut să am
de i-am îndoit clonţul certător al vulturului!
Ce nemiloasă putere avui
ca să-mi sărbătoresc singurătatea!
Dintr-o linie, nefericitul de mine
făcui un cerc;
am schimbat animalele între ele,
coarnele rămuroase de cerb,
de băteau în vînt cu frunze.
Îmi venise să plîng un rîu foarte lung,
îmi venise o dulce moarte stacojie, –
portocala dracului,
ihaul calului!
Învineţisem cerul, nenorocitul de mine.

cîntec [Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit]

Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit
stării de spirit,
nici iepurele nu este obligatoriu
naturii.
Sancho s-a certat cu mine
şi m-a părăsit de multă vreme
Sprijinit într-o lancie
încă mă mai uit melancolic
la morile de vînt.
Caii au început să se nască din femei, –
i-ha, ce ţipăt lung în Andaluzia!
Iar grecii să ne lase şi pe noi puţin,
de Sparta şi de Atena şi de perşi
suntem sătui.
Ne mai vopsim încă feţele în roşu
de drag de Pean,
dar limba greacă noi am uitat-o
de mult.
Cu sînge bănos
ne înroşeşte iarba,
cu sînii rupţi şi smulşi
de sub clavicula iubitelor noastre,
cu stingherire şi împiedicare
a răsăritului de lună.

imediat

Nici să mîngîi nu mai sunt în stare, –
natura a devenit atît de străină
şi de ghimpoasă
că numai gura mi-a rămas
pentru surîs.

lexicon

Se dedică lui Andrei Pleşu

Dădea din aripi cum dă timpul din secundă,
zbura părînd a trece; –
de peşti se înecase rîul-n unde
şi era rece, foarte rece.
Veni şi mă rugă:
– îneacă-te!
dar n-am putut, dar n-am putut,
sub şapte mii de lacăte, eram şi plîns
şi, şi ţinut, –
n-aveam atîta sufocare în mine
ca să îl iubesc,
n-aveam aflare
în rîul stelelor ceresc.
Dar vînăt,
m-am dat lui
cu tot.

logodnă

Nu mai avea curaj să se întoarcă acasă
I se înfrumuseţase de singurătate muierea,
îi devenise mireasă
Un fluture cu două aripi ţinea ea
pe urechea ei stîngă
încercîndu-se şi neputînd să plîngă; –
a levănţică mirosea duhul,
a toate păsările zburătoare, văzduhul!
Ea sta întinsă şi albă,
pe deget îi strălucea ca o cometă,
căzătoarea verighetă.

vedenia

Ce biserică ciudată
cu clopotniţe înfipte în pământ!
Avea scări coborîtoare
şi nu-l avea pe Sunt.
Se rugau cerşetorii
cu capul în jos, –
de un cartof se rugau,
de un vierme.
Biserică, tu care ari înjugată
la îngerii pământului
cuvintele mele...
Iar clopotele toate, stăteau
cu limba spre stele,
ca şi cum ar fi vorbit cu ele.
Vedenia era cu picioarele pe cer
şi în alergare.

basm

Curgea ca plînsul umbra de sub frunză
înrăcorind soldaţii morţi
Stă steaua lună mult lehuză
fără de nopţi
Ah, îmi murise calul sub genunchi,
în raze mă proptisem să nu cad, –
un unghi de stea, numai un unghi
mă adormea
Şi mi-am fost spus ochiul deschis
pe piatra colţuroasă
În viaţa mea n-avui
nici vis şi nici secundă sîngeroasă.
M-au tăvălit pe alb
şi m-au scuipat,
un cal m-ar fi iubit şi tată
Ah, doamne, eu sunt împărat
ce-a fost odată
ca şi niciodată.

nu, nu vă zic!

Boii, cu ochii lor de bou,
văd un alt firesc al naturii
Lupii, cu ochii lor de lup,
văd un alt firesc al naturii
Iepurii, cu ochii lor de iepure,
văd un alt firesc al naturii
Delfinii, cu ochii lor de delfin,
văd un alt firesc al naturii
Muştele, cu ochii lor de muscă,
văd un alt firesc al naturii.
Omul, cu ochii lui de om,
vedere trădătoare are,
spînzurîndu-se din dezesperare,
de crengile ce dau umbră, –
stejarul cu fiinţa lui de lemn,
plopul cu fiinţa lui de lemn,
iarba cu fiinţa ei zemoasă...
...şi de fapt,
ce căutăm noi în aceste întrupări?
De ce dăm ocol soarelui de foc?
Nu, vă zic; nu, nu,
lumina nu este o bucurie!

menuet

Brusc, pasărea nu a mai vrut să fie pasăre,
dar n-a avut noroc de moarte,
n-a avut noroc
Brusc, aerul,
el n-a mai vrut să fie aer,
dar n-a avut noroc de moarte,
n-a avut noroc
Brusc, stelele,
nu au mai vrut să fie stele,
dar n-au avut noroc de moarte,
n-au avut noroc
Brusc, coerenţa, ea,
a avrut să fie o incoerenţă,
dar n-a avut noroc de păsări,
n-a avut noroc!

şchiopătarea munţilor

Dumnezeu pipăia pe aripi păsările călătoare,
Le mai smulgea din cînd în cînd
şi cîte o pană.
Nevoinţă de testament şi de scris,
avea dînsul,
cînd păsările sîngerau prin aer.

Trufaş şi de neînlocuit în locul meu,
îi imitam pe cai în lătrătură!
Şchiopătau munţii, iubito,
şchiopătau munţii.

triumful

Tatăl meu plîngea cu lacrimi sărate
pe roata căruţii.
Caii cei patru la număr,
trăgînd la cvadrigă,
muriseră de insolaţie şi de alte stele!
Pe jos, copii, vă zic,
să mergem pe jos!
Drumul e lung, fluturii sunt mulţi, –
să azvîrlim cu sandaua după fluturi!
Astăzi vom mînca lănci şi cîrpe de steaguri
pînă la sufocare!

care mă ninge

Tremură munţii
ca şi cum i-ar cînta cineva, –
pescăruşul stă nemişcat în aer
ca şi cum ar fi într-adevăr ceva şi cineva
şi în nesufocare, aer.
Cifrele se joacă de-a morţii,
1, 1 şi 6, 6, –
un cimitir de cîntece, –
înmuţeşte, mamă,
pliscul de la vultur.
Îmi arde codrul tăiat şi uscat,
ca o flacără îmi arde codrul tăiat şi uscat,
frigul acestei femei
care mă ninge.

vedere

Ca orice fiinţă transparentă,
de tot nevăzutul mă murdărisem.
Închisesem uşa deschisă spre rai
cum un cal de sticlă,
prin care vedeam un iepure,
prin care zăream o vulture,
prin care străvedeam o vulpe,
prin care îl vedeam pe nenăscutul de mine
întins pe dulceaţa de bronz a glonţului,
încoronat cu zarzavat,
gătit,
şi fiert,
şi de mîncare.

evangheliile toamnei

Patru evanghelii scrie-vom despre căderea
frunzei în toamnă.
Matei zice-va:
– Frunza de verdele verdelui cădea-va
în toamnă
Marcu striga-va:
– De greutatea vieţii
şi de viaţă pe viaţă cădea-va
frunza în toamnă.
Luca va zice:
– Din nedragoste, din neînviată moarte,
din verde repetat numai cu umbra
cădea-va frunza în toamnă.
Ion se va ridica şi va zice:
– Toamna nu cad frunzele,
toamna cade numai toamnă
ca o frunză cade toamna, toamnă.
Stau şi e toamnă şi sunt frunză
şi cad pe pământ.

ciocîrlia

Au început să-mi lustruiască coşciugul
Mă vor îngropa într-un nor
care va ploua cu morţi
Mai pune măcar odată, mamă,
        mîna pe ceafa mea
chiar dacă ţi se udă de sînge
Mamă, crede-mă e mortul care plouă
iar nu care plînge
M-a izbit îngerul în spinare, mamă,
nu sub forma plăcerii
ci în chipul tăcerii
M-am uitat, mamă
d-aia mor, d-aia am murit.

stress

Cînd ea surîdea din colţul buzelor ei,
căpeau capete retezate de morţi
văzuţi de la distanţă.
Un nelămurit miros de gutui
mă-nstrăina de taina cuvîntului.
Niciodată eu nu am iubit-o,
mi-e frică să mă şi gîndesc la ea.

ararea

Zbura pământul cu iarbă verde,
întoarsă în jos
peste chipul meu de adolescent frumos; –
mama mea se frigea pe mîini gătind mieii,
stelele răgeau de lumină, născîndu-şi teii

De piatră deveniseră chipurile noastre
pietruite,
bolovanul timpului se sparse în clipite,
ochi roşii de ură tatăl meu avea în orbite,
mureau femeile hitite.

Am pus mîna pe alt alfabet,
zîmbind imperfect,
mi-am băgat mîna în flacăra cea roşie
şi cea neagră
lăsîndu-mi făptura ciungă şi neîntreagă

Miros de friptură de stele, miroase
se aude pe ceruri scrîşnet de rupere de oase.

Dă-mi, mamă, din sînul tău lapte,
dă-mi, mamă,
din singurătate numai pe cifra şapte
Lasă-l pe nisip pe barbarul de tată al meu; –
ţi-am spus să nu mă naşti,
că nu vreau să fiu Eu, Eu!

Plînge tu, mamă, numai dumineca,
sîmbăta ar pământul, am treabă
nu am timp să plîngi tu!

de o vină pe care noi nu o ştim

De frică toţi aveam un orizont,
de frig ne făceam cu toţii cercuri,
toţi ne mîncam pe toţi,
rînjind cu coarne şi cu colţi.

El ne-a făcut ca să ne umilească,
a dat cu merele păcatului în noi, –
de stele, astăzi, bolta nu-mi mai e cerească,
îmi este un noroi:
strigătul mamii născîndu-mă,
soldatul adolescent care moare fără iubită,
timpul,
timpul,
timpul
care ne-mbătrîneşte ca şi cum am fi vinovaţi
de o vină pe care
noi
nu
o
ştim.

şobolanul regelui

Din beregata tăiată, sîngele
majestuos curge pe piept.
Atît de multă moarte îi era în moarte,
că dînsul devenise nedureros de înţelept.
A mai zvîcnit o mînă în dreapta lui
prinzînd un şobolan de cîmp,
sub soarele de aur şi gălbui
peste Olimp.
Nici nu murise prea bine,
cînd altul se născuse, –
a horcăit la timp, puţin şi în vechime,
cu şobolan cu tot se duse.
Cel nou
şi el,
cu beregata retezată,
spre dreapta lui întinse
mîna dreaptă.

cîntec [Pe sub uşi icoanele curgeau, doamne]

Pe sub uşi icoanele curgeau, doamne,
aleluia, doamne, aleluia

Învinsesem şi plecasem,
pe o piatră şezum şi plînsem
M-a găsit săgeata la-ntîlnire,
a venit dînsa şi s-a sărutat cu inima mea

Din ochii mei, în ochii tăi,
        îmi cad lacrimile,
se aude Dumnezeu pe după codri lătrînd
Simt cum îmi creşte un mormînt

Ca o sufocare de-necaţi îmi este muntele,
ca o albeaţă, ca un vid.

Cucurigu, vă strig, dragii mei,
cucurigu, vă strig!

învăţarea de a număra

Stăteau bărboşi şi năduşiţi
barbarii hitiţi.
Învăţînd să numere, smulgeau din hoit,
degete, picioare, braţe, ochi.
O, tu, delabrare,
ce plină e de sînge
ideea de a avea idee!
Stăteau înăduşiţi şi păroşi
frumoşii de hitiţi, frumoşi, –
smulgeau din hoit cîte un deget,
cîte un picior:
opt, zicea unul,
patru, zicea altul.
Învăţau să numere.

refuzarea podului

Punîndu-i capul în braţe,
el mi se prelungea ca o lancie, –
clipeam ca şi cum aş fi dat din aripi,
adormeam leneş şi în mirosul ei,
stelele străpungeau cerul.

Se făcuse foarte frig
iar trecerea timpului
îmi refuzase podul.

euclid şi soldatul latin

Regina stătea gravidă
şi în dureri începuse să nască pe tron,
necercetătoare şi urlîndă şi lividă
înnăscînd un pui de domn.
Tron roşu de ţipăt,
cîmpie roşie de foşti soldaţi, –
feciorul trist al mamei mele
l-au fost izbit coroanele de împăraţi.
Muşte albastre, muşte albe, muşte verzi
ţin loc de gene.
Miroase a sfîrşit de lume,
a cruci şi a semne.
Cu untdelemn, vă zic, să ne spălăm,
cu untdelemn,
pe trupuri!
Pe tîmplă să ne dăm doar cu polen de fluturi!
Noi alergăm în cerc cu orizontul,
ei trag raza linear şi omorîtoare!
O tangentă la un vultur
atinge un punct.
O tangentă la un punct
atinge un punct.
O tangentă.
Despre ea e vorba, prieteni,
o tangentă.

alesul

Alesul cailor este păianjenul
Alesul păianjenilor este elefantul
Alesul alesului este neînţelesul,
este streinul,
cum faţă de rîu este inul
În ales te îmbraci de singurătate
cu moarte.
Voi nu ştiţi, dragii mei, că sunteţi morţi
şi cînd mişcaţi, că sunteţi traşi la sorţi,
că n-aveţi Rubicon,
că n-aveţi Domn,
că este nu este
Ce poveste!
Nu există timp, dragii mei,
Ah, vai mie, vorbesc morţilor!

pupila unei insule într-un ocean albastru

Între două pietre îl striveau pe tatăl meu,
cum între două buze, surîzînd,
se striveşte cuvîntul.
La piramide nu mai lucra nimeni,
nici un felah!
Din lipsă de moarte
mi se împuţinase mormîntul,
mă uitam la faraoni ca la libelulele verzi, –
– Eu nu te cred, îi spuneam,
eu nu te cred, eu nu te cred!
– Tu nu eşti în stare să mă crezi,
în rest, dealul-valea pline de iezi,
în rest grecime înecată,
Maică-mea înainte de taică-meu
şi fără de mine
şi fată.

stampă

Săgetarea unui leu în cuşcă,
iată
vînătoarea regală.

starea confesiunii

Orice om înainte de a împuşca rîde timid.
Ce animal tînăr a putut să fie
şi cît de suavă, maică-mea,
pînă cînd taică-meu a îmbrăţişat-o
cu braţe păroase şi de otravă.
Cînd ea urla, eu mă năşteam,
urletul ei îmi este coroană,
tot ce e vis, tot ce nu este,
tot ce există,
tot ce nu îmi este de-o seamă.
Ce plăcere e ca să ucizi
pe cei mai buni, pe cei mai dragi,
pe Seleucizi!
Ce minune este ca să minţi,
ce minune este ca să minţi,
părînd că n-ai dinţi,
că nu ai strungăreaţă,
că nu ai părinţi!
Ce poftă de sînge verde
de iarbă, îmi este.
m-auzi, tu, calule,
m-auzi, tu, calule?!
Sunt negru de pămînt,
haide, tu, şi calcă-mă cu potcoavele tal!
În Iran, morţii sunt morţi.
Mă voi spăla cu un cuvînt
economie de apă fac.

de aer prea mult

Fără de margine şi limpezi
noi doi eram
Nimica, nimica nu ne despărţea
pe noi doi
Orice privire deodată
prin noi doi trecea
Umărul tău era mîna mea
ochiul meu era umbra ta
respirarea ta era
inima mea
glezna mea era
geana ta
gura ta era
vederea mea
nara mea era
coasta ta
Fără de margini şi limpezi
noi doi eram
cînd deodată loc
n-am mai avut unul de altul
cum aerul apăsat în aer
sub aripa păsării zburînde.

la căpătîi

Murea şi mirosea a galben otrăvit, –
cu iarbă verde în pămînt se încercase
să-i ducă toate miresele în stele,
virgine toate, toate arătoase.
Se începuse să miroasă groaznic şi urît.
Am fost şi eu la căpătîiul zeului.
Atît.

capul retezat

Nu ştiu ce să mă fac,
capul tăiat
ca o unghie îmi creşte tot timpul la loc.
Pe cine să mîngîi cu linia vieţii?
Pe cine să zgîrii?
Nu striga, iubito,
nu am fost eu!

altă stampă

Morţii se-nmulţeau ca merele cu viermii,
ca fulgerul de zăpadă ne topeam.
Ah, ce căldură fuse în această iarnă,
ce şerpărie şi ce izgonire!
Rîzînd, maică-mea aniversa
a nu ştiu cîta izgonire a mea din ea, –
tatăl meu cu o mînă indiferentă şi grea
cu unghia mi-a arătat o piatră,
dar nu s-a obosit să-mi spună
ce să înţeleg.

fără de ceară, către sirenă

Ah, tu, după ce m-ai spălat de perii pielii,
spală-mă tu acum de murdăria pielii,
de carnea roşie, ah, tu,
spală-mă de carnea roşie,
pînă la osul gălbui,
spală-mă de carnea roşie,
cea mirosind sărat a sînge,
de oase, de schelet, ce murdărie, vai!
Spală-mă şi de acestea, tu,
şi de acestea spală-mă tu, –
curat să pot lăsa în vederi
pe acel A
mormînt al existenţei.

nedreptatea ca formă de contemplare a naturii

Penele se strîmbau
iar zborul era în apă.
«A», doamne,
ce biserică fără de ţară!
Nasc stelele copii
şi roşie de sînge îmi este lumina,–
tăcerea-mi urcă în creieri,
nedragostea tatălui meu de tine, mamă.
În ce ev m-ai născut,
pe ce rogojină m-ai născut,
cine mi-a tăiat buricul,
cine m-a moşit pe mine?!
De ce mi l-ai lăsat pe tata
să mă spele pe faţă?
Unde este sîngele tău sacru,
cel care încremenind pe mine
i-ar speria pe Perşi
atunci cînd cînt peanul?
Ţi-e sete, mamă,
pe nisipuri arzătoare cum stai?
Sunt rece, mamă,
bea-mă de sete!

mama mea şi soldatul ei

Nu, nu, nu
strigă în dureri mama mea, născîndu-mă
nu, nu, nu
strigă ea născîndu-mă; –
viaţa nu e pentru ucidere
viaţa nu e pentru ucidere.
Soldatul năduşit zise:
– Ce sînge, cît de mult de sînge
şi ce miros şi ce strigăt
dă femeia cînd naşte
şi fără de nevoinţa glonţului, –
acestea zise soldatul năduşit,
azvîrlind cu pistolul său
după un fluture.
Nu, nu, nu
urla mama mea în dureri, născîndu-mă
viaţa nu e născută pentru a fi ucisă,
nu, nu, nu
striga mama mea, născîndu-mă.
Fluturele zbura în zig-zag
revolverul soldatului era cotrobăit de furnici
pe mare şi pe deasupra mării
soldatul dezbrăcat
răsărea odată cu luna.

întorsura carpaţilor

Dinţi lungi de elefant,
de fildeş, am,
în loc de gene răsucite, –
şi fieşicare fir de păr
pe care îl uitam,
mi-a încolţit secundele oprite.
Stau leii toţi pe moarte,
put şi gem,
în patul tatălui cel meu,
plecat la vînătoare.
O, curvă, tu, de steauă şi polară,
eu te chem la mine
în moartea zîmbitoare!
Treci tu cum trece glonţul printr-o frunte,
deschisă ca o palmă de Isus,
şi mohorăşte-te şi fii tu nume
de tot ce e
şi nu-i de spus.

lecţia despre cerc

Se desenează pe nisip un cerc
după care se taie în două,
cu acelaşi băţ de alun se taie în două.
După aceea se cade în genunchi,
după aceea se cade în brînci.
După aceea se izbeşte cu fruntea nisipul
şi i se cere iertare cercului.
Atît.

Table of Contents

OPERE IMPERFECTE	2
lecţia despre cub	3
clepsidra	4
oificarea caprelor	7
papirus cu lacune	8
cele patru coerenţe fundamentale	11
tragerea cu arcul	14
mîna împăratului	15
cîntec liniştit	16
puşca	17
noapte bună	18
tocirea	20
iacob şi îngerul	21
cu ochii roşii căutînd o lege	22
cîntec [Ce repede se stinge lumina unei mîini]	23
evocare	24
vorbind	25
starea medie	26
liniştea de după mit	27
îngroparea cheii	28
baladă	29
neîndemînare	30
ca o piatră	31
somnul	32
pe harta unui miros	33
scurt-circuit	34
încercarea lui iov	35

doină 36
împiedicarea 37
neobişnuitul firesc 38
într-un zbor deplin 39
viitorul trecut 40
meteoritul lent 42
proprietate 43
nefiinţa unui vis de armonie 44
zicere 45
podul nebun 46
neînţelegerea acceptată 47
transformarea în perlă 48
calea lactee 50
calul troian 51
amurgul credinţei 52
fără de nume 54
de dragoste 55
venirea inimii la loc 56
ceramică 57
cîntec [Cădea mărul peste zeu] 58
destăinuire către apolo 59
deşert 60
veche întîmplare 61
împăratul mării 62
incredibil cu ce se pot compara cîinii 63
fără de metamorfoză 64
linia împăcată cu sine însăşi 65
făptura 66
cheile 67
chemare 68

un madrigal 69
în nici un fel 70
supunere 71
cîntec [Doamne, de ce mă faci să urăsc] 72
pean 73
cîntec [Numai peştii nu se îneacă în apă] 74
schimbarea la faţă 75
un cer gravid de stele 76
răzgîndirea 77
gratia 78
lapte murdar 79
stingerea focului cu apa 80
scutură lance 81
dialog cu puricele verde de plantă 82
sabia 84
lumină ruginie 85
lumină nervoasă 86
aterizarea 87
tituba 88
de dragoste, de nu... 89
frigurosul de frig 91
la începutul sfîrşitului 92
descîntec 93
cîntec [Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit] 94
imediat 95
lexicon 96
logodnă 97
vedenia 98
basm 99
nu, nu vă zic! 100

menuet 101
şchiopătarea munţilor 102
triumful 103
care mă ninge 104
vedere 105
evangheliile toamnei 106
ciocîrlia 107
stress 108
ararea 109
de o vină pe care noi nu o ştim 110
şobolanul regelui 111
cîntec [Pe sub uşi icoanele curgeau, doamne] 112
învăţarea de a număra 113
refuzarea podului 114
euclid şi soldatul latin 115
alesul 116
pupila unei insule într-un ocean albastru 117
stampă 118
starea confesiunii 119
de aer prea mult 120
la căpătîi 121
capul retezat 122
altă stampă 123
fără de ceară, către sirenă 124
nedreptatea ca formă de contemplare a naturii 125
mama mea şi soldatul ei 126
întorsura carpaţilor 127
lecţia despre cerc 128